

αλληλεγγύη στους 300 μετανάστες εργάτες απεργούς πείνας

Έχοντας ξεπεράσει τις 35 μέρες απεργία πείνας οι 300 μετανάστες εργάτες σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη συνεχίζουν να διεκδικούν «τη νομιμοποίηση όλων των μεταναστών/τριών» και «ίσα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα και υποχρεώσεις με τους έλληνες εργαζομένους/νες».

Αφού η πρώτη προσπάθεια αποπροσανατολισμού με τη μεταφορά της συζήτησης από τη νομιμοποίησή τους στο πανεπιστημιακό άσυλο απέτυχε, μια δεύτερη απόπειρα με ενορκηστρωτή τον υπουργό Υγείας Λοβέρδο είχε την ίδια κατάληξη. Ο Λοβέρδος, που πρόσφατα σε ένα ρατσιστικό παραλήρημα δήλωσε πως για τα χάλια του Ε.Σ.Υ. φταίνε οι μετανάστες (!), επιχείρησε να φορτώσει και την υστερία της «νέας γρίπης» στους μετανάστες αποκαλώντας το «Μέγαρο Υπατία» στο οποίο συνεχίζουν την απεργία, στοιβαγμένοι σε σκηνές στην αυλή του κτηρίου, «βόμβα λοιμώξεων». Οι άμεσες αντιδράσεις των ίδιων των απεργών, των αλληλεγγύων, αλλά και της Ομοσπονδίας των νοσοκομειακών γιατρών, που ζήτησαν παρέμβαση εισαγγελέα εναντίον του για «διασπορά ψευδών ειδήσεων» και «καλλιέργεια φόβου στην ελληνική κοινωνία» τον έβαλαν στη θέση του· και αυτόν και τα παπαγαλάκια του στα ΜΜΕ.

Τα πραγματικά ζητήματα υγείας που θα έπρεπε να απασχολούν είναι αυτά της υγείας των απεργών που από τις 27/2 ξεκίνησαν και απεργία δίψας, σταματώντας να λαμβάνουν νερό, ζάχαρη και αλάτι. Δεκάδες απ' αυτούς μεταφέρονται καθημερινά σε νοσοκομεία, με μεγάλο κίνδυνο για ορισμένους να μείνουν ανάπηροι, να χάσουν τα νεφρά τους ή ακόμη τη ζωή τους. Η κατάσταση γίνεται όλο και πιο πιεστική, αλλά οι μετανάστες εργάτες συνεχίζουν, όπως είχαν αρχικά δηλώσει:

«Δεν θα σταματήσουμε αυτή την απεργία πείνας ό,τι και αν συμβεί σε μας, στην υγεία μας και τη ζωή μας. Ή θα φύγουμε σαν αξιοπρεπείς άνθρωποι με ψηλά το κεφάλι και με εγγυήσεις ότι θα ζούμε νόμιμα και με δικαιώματα ή αλλιώς δεν έχουμε λόγο να ζούμε».

Οι μετανάστες εργάτες δεν είναι τουρίστες. Επιχειρούν να ξεφύγουν από πολέμους, δικτατορίες, φυσικές καταστροφές και απ' τη χρόνια οικονομική αφαίμαξη των περιοχών τους από το δυτικό «πολιτισμένο» κόσμο. Κόσμο που κομμάτι του είναι και το ελληνικό κράτος το οποίο συμμετέχοντας σε δεκάδες «ειρηνευτικές αποστολές» έχει στείλει περίπου 6.000 έλληνες στρατιώτες αλλά και πολεμικά πλοία και αεροσκάφη σε πάνω από 15 χώρες, ανά την υφήλιο. Οι μετανάστες εργάτες, συχνά συνεπαρμένοι από τα ψευδή καπιταλιστικά πρότυπα της αφθονίας και της κατανάλωσης, φτάνουν στο «δυτικό παράδεισο» για να συναντήσουν φράχτες, ναρκοπέδια, στρατούς, λιμενικό, FRONTEX και στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όσοι τα καταφέρνουν, και δεν τους σταματήσει μια τρύπια βάρκα, ή μια θαλασσοταραχή που θα τους τσακίσει στα βράχια όπως στο ακρωτήριο Κόρακας της Λέσβου με οκτώ νεκρούς, ή μία σφαίρα κάποιων συνοριακών φρουρών, αντιμετωπίζουν την περιθωριοποίηση, το ρατσισμό και τη σκληρή εκμετάλλευση, ως το πιο βίαια υποτιμημένο κομμάτι της εργατικής τάξης.

Οι μετανάστες εργάτες είναι απαγορευμένοι εργάτες. Χωρίς χαρτιά και δικαιώματα, «αόρατοι», με τη μόνιμη απειλή της απέλασης, κάνουν τη βρώμικη δουλειά υπάκουα και φτηνά (ή και τζάμπα). Απομονωμένοι σε περιοχές γκέτο, δαιμονοποιούνται για όλα τα δεινά και γίνονται έτσι εύκολα στόχος της όποιας κρατικής και παρακρατικής συμμορίας, του κάθε μικρού και μεγάλου αφεντικού, της κάθε μικρής και μεγάλης μαφίας.

Οι μετανάστες εργάτες έπαψαν να κάθονται με σταυρωμένα χέρια και δεν είναι μόνοι τους. Οι αγώνες που δίνουν τον τελευταίο καιρό, από τα φραουλοχώραφα της Μανωλάδας μέχρι τις τράτες της Ν. Μηχανιώνας, και το διεθνές κύμα αλληλεγγύης στον αγώνα τους το αποδεικνύουν. Και είναι αυτή η αλληλεγγύη που τρομάζει και κάνει το κράτος να μηνύει τους απεργούς πείνας, αλλά και οκτώ μέλη της πρωτοβουλίας αλληλεγγύης. Η αποδοχή του από όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας και η υιοθέτησή του ως κομμάτι των αγώνων που δίνονται καθημερινά. Από τις απεργίες, τις διαδηλώσεις, τους δρόμους της Κερατέας, τις ανοιχτές μπάρες των διοδίων, όσοι δεν ταυτίζονται τα συμφέροντά τους με αυτά των εκμεταλλευτών τους (και πώς άλλωστε;), όσοι βιώνουν στο πετσί τους τις συνέπειες της κρίσης και την αλαζονεία των αφεντικών, αρχίζουν να καταλαβαίνουν ότι αυτό που παίζεται δεν είναι μόνο η ζωή των μεταναστών εργατών απεργών πείνας, αλλά η αξιοπρέπεια όλων των από κάτω αυτής της κοινωνίας. Ότι **οι μόνοι χαμένοι από τη νίκη της απεργίας πείνας θα είναι οι από πάνω αυτού του κόσμου**, καθώς ανοίγουν οι συνθήκες για κοινούς αγώνες ντόπιων και μεταναστών, τη στιγμή μάλιστα που το κράτος και η μικροαστική καφρίλα προωθούν το «διαίρει και βασίλευε» και τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Όσο αντί να κοιτάμε ποιοι (λίγοι) σφετερίζονται τον πλούτο που παράγουμε και τα αγαθά της φύσης και ψάχνουμε το «πού θα χωρέσουν όλοι αυτοί», όσο αφήνουμε την εθνική ενότητα, την κοινωνική συναίνεση και την αδιαφορία να τσακίζουν τις ζωές ντόπιων και μεταναστών εργατών, ας ετοιμαζόμαστε να γευτούμε και άλλες ήττες. Εάν, όμως, **εμείς που δεν έχουμε κανένα συμφέρον από τη διαιώνιση αυτού του κόσμου**, στηρίζουμε σήμερα τον αγώνα τους, αλλά και κάθε αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική επέλαση, θα έχουμε κάνει ένα ουσιαστικό βήμα για τις νίκες του αύριο.

ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ - ΚΟΙΝΕΣ ΝΙΚΕΣ

αλληλέγγυοι/-ες

